

TRETÍ DIEL ROMANTICKEJ FANTASY SÉRIE O KRÁLOVNEJ DŽINOV

TAHEREH MAFI

POKRÚTENÁ SLÁVA

PREPLETENÉ KRÁLOVSTVO 3

POKRÚTENÁ
SLÁVA

TAHEREH MAFI

je autorka týchto kníh:

séria Prepletené kráľovstvo

PREPLETENÉ KRÁĽOVSTVO

PRADIVO NEKONEČNA

POKRÚTENÁ SLÁVA

POKRÚTENÁ
SLÁVA

TAHEREH MAFI

slovaart

All This Twisted Glory
Copyright © Tahereh Mafi 2024
Translation © Mária Martinovičová 2025
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

ISBN 978-80-556-7343-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Tahereh Mafi – All This Twisted Glory,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Harper, an imprint
of HarperCollins Publishers, New York 2024,
preložila Mária Martinovičová.
Verše z angličtiny preložila Jana Kantorová-Báliková
Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák
Editorka Dana Brežňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bojnická 10, 831 04 Bratislava, v roku 2026.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk
pobox@slovar.sk

Pre Ransoma

Ale, pani moja! Lune som zložil prísahu –
jeho krvou zmáčať svet.

Abú-I-Kásim Firdausí: *Kniha kráľov*

„Prevrav – kto si a kto bude nariekať nad
tvojím bezhlavým telom?“

„Tvoj život bude krátky, na čo ti bude moje meno?
Ale ak na tom trváš – som Tvoja smrť.“

Abú-I-Kásim Firdausí: *Kniha kráľov*

PRVÁ ČASŤ

NA ZAČIATKU
در آغاز

LEM ATRAMENTOVÉHO PLÁŠŤA sa pri jeho chaotickom pohybe prerezával vysokým porastom. Pri každom splašenom dupnutí mu v ušiach hučala búrka zvukov. Oblievali ho vlny horúčosti, akoby sa po ňom driapali ohnivé pazúry. Ťažké oblečenie ho dusilo. Cyrus Nara cítil, ako mu v hrudi búši srdce, vlna paniky ho zaplavovala zakaždým, keď sa pokúšal premôcť prirodzené nutkanie rozbehnúť sa, bežať a nikdy sa nezastaviť. Pripadal si ako dážď, ktorý hľadá rieku a márne sa snaží trafiť domov. Podchvíľou zastal, na okamih úplne stuhol a so zadržívaným dychom sa vystrašene obzeral, akoby mal za päťami ducha.

Nie. Nebol to duch.

Bolo to niečo horšie.

Nemá zmysel panikáriť, pripomenul si. Prísť o rozum by mu nepomohlo. Keby z toho bol aspoň nejaký úžitok, Cyrus by svoj rozum s radosťou nechal v paláci, aby tam naveky žil po boku jeho otca, kráľa, aj s celou tou záplavou povinností, ktoré mu nedávno naložil na plecيا. Mladý princ však v kríze zvolil rozumnejší postup a vyvrátil obsah žalúdka do blízkeho kríka.

Cyrus sa rozochvene nadýchol.

Prinútil sa spomaliť, aby si utriedil myšlienky. Zarastená úzka cestička bola popretkávaná hlodavčími tunelmi a die-rami ukrytými v burine a zálahe lúčnych kvetov. Priveľa ráz

si tu už vyvrtol členok, a nech bol teraz akokoľvek zúfalý, zranenie si nemohol dovoliť.

Cestu, ktorou sa ponáhlal, vyznačovali zvyšky starej, opustenej železnice. Zostali z nej už len dve sotva viditeľné paralelné oceľové koľajnice pokryté hrdzou a zaplavené bujnou spleťou farebných divorastúcich kvetov. Bolo známe, že v teplej tráve rady podriemkávajú veľké, kričľavo sfarbené hady, ktorých útočné chůtky nebolo vôbec ťažké prebudiť. Cyrus už veľmi dávno prestal počítať, koľkokrát odtiaľto bolestivo krivkal s hadím jedom v žilách. Kedysi, keď bol ešte dieťa, ho takéto dobrodružstvá priam vzrušovali. Postupne sa naučil, ako má prudkým trhnutím zápästia schmatnúť hada pod krkom alebo ako z prstov odkrútiť dym a šmariť hada do diaľky. Kedysi potulky touto divočinou miloval. Často vyzýval stromy na súboj alebo hľadal poklady, ktoré si sám ukryl. Za každým stromom sa skrývalo dobrodružstvo a každé dobrodružstvo znamenalo novú výzvu, novú beštiu alebo nové muky, ktoré bolo treba prekonať. No teraz bola preňho táto cesta len nevyhnutným prostriedkom. A bola zdrvujúca.

Život totiž už nikdy nebude rovnaký.

Keď sa priblížil k ústiu schátraného tunela, tep sa mu ešte zrýchlil. Srdce mu prudko búšilo o rebrá. Steny tunela sa rozpadávali a sutinami sa plazili koberce popínavých rastlín. Vzduch bol presýtený takou silnou vôňou života, až dráždila myseľ. Hustou zeleňou sa kde-tu predierali vtáky s modrými krídlami. Cez štrbiny v zhnitej stavbe prenikali jasné lúče slnka. V jeho jase sa otvárali ospalé kvety a jagali sa zrnká prachu vznášajúce sa vo vzduchu. Tunel bol bránou do iného sveta – sveta, v ktorom kedysi dávno túžil žiť navždy.

Keď sa vnoril do tunela, na pleci mu pristála zelená kobylka. Kontrast medzi jej jasnou zelenou farbou a jeho čiernym plášťom bol zarážajúci. Ako výkrik v temnote. Cyrus si pritiahol plášť bližšie k telu a v hrudi pocítil tenké pavučiny smútku.

Ako sa blížil k svojmu cieľu, zdalo sa, že všetka hustá zeleň splýva do búrky bieloby. Zo zeme sa začali dvíhať biele oblaky, obkrúcali sa mu okolo nôh a pása. Kráčal cez ne opatrne; boli studené ako ľad. Až keď mu od chladu trpeli nohy, zbadal, ako sa pred ním cestička vyjasňuje, a potlačil triašku.

Miesto, ktoré obývali tulanskí jasnovidci, bolo vždy zahalené rúškom mágie. Vznášala sa okolo hlavného chrámu a hadila sa uličkami pomedzi mnohé budovy, niekde hustejšia, inde jemnejšia, vrstvená s umom ako čipka na šatách. Len veľmi málo ľudí vedelo, kam vedie starý tunel, a ešte menej ich smelo sem vkročiť.

Tulanský princ mal tri roky, keď sa prvýkrát ocitol na tomto posvätnom mieste. Od narodenia bol hnevlivým dieťaťom, ľahko sa rozplakal, často kričal, a hoci vedel rozprávať, o tento spôsob komunikácie nejavil najmenší záujem. Keď ho raz pestúnka pohľadila po hlave a povedala *akýže utešený chlapček, len keby nebol taký hlúpy*, Cyrus jej hodil do hlavy drevenú kocku zo stavebnice. A keď sa pestúnka rozzúrila a chystala sa mu dať na zadok, spomenul si, že také násilné spôsoby sa netolerujú, rozbehol sa k oknu a za pestúnkinho zúfaleho vreskotu sa cezeň prekotúľal, trikrát sa odrazil od nebezpečne strmej strechy a s posledným nečakaným žuchnutím pristál na zemi.

Chlapec si nepekne oškrel ruky aj kolená, na ramene a časti líca sa mu už tiahli fialové modriny. Neplakal. Pozviechal sa na nohy, pomaly, ako keď sa rozvíja papraď. Odhrnul si

z tváre medené kučery a prekvapene si prezeral menší dav, ktorý sa zrazu okolo neho zhromaždil.

Ešte nikdy predtým nevidel jasnovidcov tak zblízka.

Hľadeli na neho, tváre zakryté kapucňami, ich plášte také tmavé, až sa zdalo, že do obrazu sveta vyrezávajú diery.

Tak tu si, maličký, začul niekoho povedať.

Chlapec sa začudovane poškrabal po hlave. Divil sa, ako sa im podarilo vložiť mu reč do mysle. Potom sa zasmial a s nadšením vyslovil svoje prvé slová.

„To bolo kúzlo!“ povedal.

Pestúnka s hysterickým krikom a polovicou palácového služobníctva za päťami vbehla do záhrad. Jej služby, ako onedlho zistí, už v paláci nebudú potrebné.

Presne v ten osudný deň sa Cyrus rozhodol, čím chce byť, keď vyrastie, a každým rokom sa táto jeho túžba len prehlbovala. Kráľ s kráľovnou to pokladali za šťastnú náhodu, pretože chlapec nebol predurčený na to, aby vládol. Potreboval vo svojom živote nájsť iný vznešený cieľ a podľa všetkého ho aj našiel.

Cyrus Nara bol kráľov druhorodený syn, nebol dedičom jeho titulu ani kráľovstva.

To jeho starší brat bol od narodenia tým, kto mal viesť ľud. On sa mal pripravovať na život v bohatstve a prepychu. On mal zdediť moc, ktorú prinášal kráľovský titul.

Cyrus trávil každú voľnú hodinu svojej mladosti tým, že sa ako víchor preháňal starým tunelom a s vlasmi plnými kvetov víril biele oblaky, až kým nevletel priamo do otvoreného náručia jasnovidcov. Roky plynuli a Cyrus sa s čoraz väčším zápalom oddával štúdiu jasnovidectva, vzdal sa lesku pozemského, materiálneho sveta a vymenil ho za hmlisté divy toho nadpozemského. Kráľovská rodina si z neho preto

neustále uťahovala. Chápali, že poznať základy mágie má svoje výhody, ale odmietali uveriť, že by sa princ dobrovoľne zriekol svojho titulu a odmietol bohatstvo len preto, aby sa stal jedným z bezmenných jasnovidcov.

Cyrusa ich názor ani najmenej nezaujímal.

Zamkol svoje zlato aj drahokamy, ostrihal si vlasy a vyhodil zo šatníka všetko oblečenie, čo nebolo čierne. Prvé úvodné sľuby zložil v deň svojich osemnástych narodenín a ďalší rok a pol býval výlučne v chráme. Málokedy vychádzal von, pripravoval sa na záverečnú ceremóniu. Bol jedným z najmladších študentov, ktorí mali byť vysvätení na prvú úroveň kňazstva. Blížili sa jeho dvadsiate narodeniny a už len pár týždňov ho delilo od oficiálneho kňazského rúcha, od pečatenia jeho pier kúzlom, aby ho navždy zaviazalo k...

Stoj.

Cyrus primrzol na mieste a zadržal dych. Ladová cestička ústila na strechu kamenného domčeka, jedného z tých, ktoré tvorili polmesiac okolo usadlosti jasnovidcov. Mladý princ stál na streche, pod čižmami sa mu poddával pórovitý koberec machu. Premkol ho strach. Ešte nikdy mu neodmietli vstup na ich územie.

Pomaly sa pozrel do očí svojho starého učiteľa.

Muž k nemu plavne pristúpil, čierny plášť sa za ním jemne vlnil. Tulanskí jasnovidci boli známi svojimi čiernymi pláštami, ktoré sa leskli ako tekutý kov obťažkaný tajomstvami. Starší muž si o kúsok posunul kapucňu a vystavil sa studenému svetlu. Jeho tmavá tvár bola hladká aj napriek pokročilému veku, i keď oči mu zahmlieval sivý zákal. Cyrus z neho necítil odsúdenie, z muža vyžaroval pokoj a súcit, dokonca aj teraz. Cyrus pochopil.

Už o tom viete, povedal mu v myšlienkach.

Jasnovidec naklonil hlavu. *Vždy sme to vedeli. Ale nesmeli sme zasiahnuť.*

Pre mladého princa bolo toto vyhlásenie rovnako bolestivé, ako keby mu vytrhli kus srdca. Cítil sa zradený, hoci ich rozhodnutiu rozumel. Byť jasnovidcom znamenalo mať ohromné znalosti, ale zároveň byť spútaný pradenami osudu. Boli mocní, no ani najmocnejší kňazi a kňazky nesmeli zasahovať do slobodnej voľby iných či poskytovať nevyžiadané rady. Cyrus tomu veľmi dobre rozumel.

No aj tak mu oči horeli horúcim ohňom, lebo ako tam tak stál, s istotou vedel, že jeho sny zomreli, jeho rola sa navždy zmenila. Nikdy sa nestane jasnovidcom. Všetko, čo chcel, všetko, na čom tvrdo pracoval, jeho život, jeho budúcnosť...

Učiteľ znova naklonil hlavu a vďaka tomuto drobnému pohybu sa Cyrus ocitol na zemi, fialové steny chrámu sa nad nimi týčili do výšok berúcich dych. S novou ranou v srdci si princ uvedomil tlak bariéry medzi ich telami – mágia ho držala na uzde.

Táto posvätná zem nebude nikdy jeho domovom.

Prosím, zmocňovalo sa ho zúfalstvo. Prišiel som si po vašu radu.

Jasnovidec pomaly pokrútil hlavou. *Sú len dve možnosti, chlapče.*

Cyrus chcel niečo povedať, v hrudi mu skrsla iskierka nádeje, ale jeho starý učiteľ zdvihol ruky, aby ho zastavil. Pozrel sa naňho s ohromným, nepopierateľným žiaľom v očiach a povedal...

Môžu umrieť ľudia. Alebo veľa ľudí.

JEDEN

یک

„ČO RO... *Vý jete pomaranč?*“

Kamran sa s ohromeným výrazom otočil k mladej žene, ktorá letela nočnou oblohou po jeho boku. Už hodiny plachtili vzduchom, a zatiaľ čo Kamranovo telo stuhlo od nepohodlia a znepokojenia, slečna Huda sa nedbanlivo rozvaľovala na svojom magickom vtákovi, hľadela na hviezdy a labužnícky si vychutnávala kus ovocia. Ako nejaká hrdinka z románu.

„Áno, no a?“ zarazila sa s mesiačikom pomaranča na ceste k ústam. „Ach! Prepáčte mi, výsosť. Smiem vás ponúknuť?“ Natiahla k nemu ulepenú dľaň s ochytným kúskom a Kamran sa so znechutením odvrátil.

Naozaj mu práve ponúkla ovocie, ktoré sa chystala vložiť si do úst? To dievča nemalo žiadne spôsoby.

„Nie, ďakujem,“ kráľovsky odmietol.

Netušil, ako slečna Huda prišla k pomaranču ani kedy jej pri tom všetkom, čo sa v posledných hodinách udialo, vôbec napadlo pribaliť si ovocie na cestu, a ani ho to veľmi...

„Pár som si ich uchmatla z podnosu, keď sme odchádzali z paláca,“ vysvetlila a na chvíľu sa odmlčala, aby mohla kúsok požiť a prehltnúť. Jej sedliacke spôsoby osvetľovalo jasné svetlo trblietavých hviezd. Upierala naňho pohľad plný zle skrývaného obdivu. „Dúfam, že vám to nevadí. Občas sa mi krúti hlava, keď dlhšie nejem.“

Kamran si iba vyhýbavo odfrkol a otočil sa.

Nemal chuť viesť rozhovor. Za celý ten čas sa ich nepravdepodobnej skupinke podarilo prehodiť len pár viet – neustály hluk a poryvy vetra počas ich cesty znemožňovali dlhšie debaty. Vietor však konečne zoslabol a všetkých päť členov ich výpravy si vydýchlo od úľavy. Nádherné okrídlené zvery, ktoré ich niesli, sa držali v tesnej formácii. Pomaly začínali zostupovať do Tulanu a nechávali sa unášať pokojnými vzdušnými prúdmi. Onedlho pristanú.

Kamranovu myseľ však zaplavoval strach a únava. Bol vďačný, že sa im tak nečakane podarilo utiecť, ale jeho nadšenie s každým mávnutím krídel pomaly vyprchávalo. Nemal najmenší záujem púšťať sa do dlhých rečí s kýmkoľvek.

„Môžem si kúsok dať?“ ozval sa Omid po feshtsky. „Škvírka mi v žalúdku.“

Chlapec sa len nedávno rozhodol komunikovať vo svojom rodnom jazyku, zatiaľ čo ostatní odpovedali po ardunsky. Tento nový systém dodal ich rozhovorom zaujímavú dynamiku, najmä odkedy chlapec zistil, že všetci členovia ich neveľkej skupinky po feshtsky plynulo hovoria.

Dokonca aj slečna Huda.

Kamrana celkom prekvapilo, že nemanželskej dcére ardunského veľvyslanca sa dostalo primeraného vzdelania. Asi nebolo správne podliehať predsudkom, ale Kamran sa nad tým dlho nepozastavoval. Bolo skrátka naozaj nezvyčajné, aby niekoho v takom neistom postavení vychovávala guvernanka. Pravdou však bolo aj to, že jej otec mal povest' výstredného človeka.

„Aj ja by som si kúsok dal, ak máte nazvyš,“ pridal sa lekárnik Deen. „Vonia to božsky.“

Bola to pravda, vzduch okolo nich naplňala nádherná vôňa čerstvého šťavnatého ovocia. Slečna Huda rozdávala svoje zásoby medzi ostatných cestujúcich a všetci s nadšením prijímali jej štedrosť. To princa iba viac podráždilo. Aj v dobrej nálade len s ťažkosťami toleroval väčšinu členov ich nevšednej skupinky, nieto ešte teraz, keď bol rozladený. Jeho trpezlivosť sa veľmi rýchlo vytrácala.

„Nechaj ju tak,“ dohovára mu Hazan. „Nemieni to ako provokáciu.“

„Kto?“

„Slečna Huda.“

Kamrana Hazanove slová prekvapili a urazene sa k nemu otočil. „*Slečna Huda?* To si vážne myslíš, že ma trápi niekto ako slečna Huda?“

Hazan sa neusmial, ale jeho oči prezrádzali pobavenie. „A nie je to tak?“

„Ak mi o ňu vôbec niekedy zavadí čo i len myšlienka, tak iba preto, aby som sa pozastavil nad jej neznesiteľnými spôsobmi.“

Hazan sa zamračil. „To je od teba trochu nefér.“

„Len pred chvíľou,“ stíšil svoj hlas na sykot, „sa snažila *prebrýzť* oblak.“ Tento počin slečny Hudy naznačil veľavravným gestom. „Hlavou pri tom trhala dookola a vydávala akýsi neľudský zvuk iba preto, aby zabavila to decko. Ako som už povedal, nemá absolútne žiadne spôsoby.“

Z Hazanovej tváre sa nedalo nič vyčítať. „Myslím, že to nazvala *hlasom hladnej mračnej príšery*,“ povedal.

„Och, a ty proti tomu nemáš žiadne námietky?“

„Nie každý je taký seriózny ako ty, výsosť. Sú milí a radi si odľahčia ťažkú situáciu humorom.“